

Inspinazie en Sjon spelen de pannen van het dak

TAZ OFF in het Leopoldpark

Jonge TAZ-gangers kennen Inspinazie en wachten op de ridder ...

Een tribune, een stuk gras in het park, honderden kinderen en een pak inspiratie. Het was weer raak tussen de jongste festivalbezoekers en Marc Breban & Co. De improvoorstelling van Inspinazie Tout Court dreef op het enthousiasme van pirana's in de zoo, koeien die boeren in hun gat schoppen en dieven met slijpschijven. De hele voorstelling is een koortsachtige sketchentocht op zoek naar een nieuwe baas voor het theatercircus. Steven, Marc, Leen en Nathalie zitten bij momenten echt wel met de handen in het haar.

Van kogel tot jager

Plots was er ook verwarring tussen kogelstoten, kogelwerpen en kogelkoppen. De conclusie, in samenwerking met het jonge publiek, was dat je voor kogelkoppen best begint te oefenen met een pingpongbal en dat aspirientjes op het einde niet meer helpen. De jager in het bos heeft de grootmoeder van roosflapje doodgeschoten omwille van haar feminisme. De wolf, blind en tandeloos, is samen met Rooskapje zelf ten onder gegaan in het drama. De jager daarentegen leefde nog lang en gelukkig.

Riddershow Paard Trie komt er aan

Het wordt erg duidelijk dat de band tussen Inspinazie en TAZ innig is. Er zijn mensen die om 11 uur naar Inspinazie komen en het om 6 uur weer niet kunnen laten om nog eens te komen kijken naar dezelfde show. Heel wat kinderen hebben ook de bekende riddershow gezien. Twee jaar geleden, Paard Wan, vorig jaar Paard Toe en nu vrijdag de Riddershow Paard Trie. De première werd speciaal voorbehouden voor Theater aan Zee en voor de uitgebreide, maar zeer trouwe schare fans van Inspinazie. Het is nog maar eens bewezen. Je kan hier met Theater aan Zee wat opbouwen.

Theater Sjon in Mariakerke

Een grote Sjon, een enorme kist op wielen, een reisplan en een doel. Op het Strandplein in Mariakerke was gisterenmiddag ook Theater Sjon aan het werk. Moeilijk tellen? Hoeveel jonge festivalgangers kunnen in een halve cirkel van 40 dia als ze in vijf rijtjes dik zitten en door elkaar wriemelen van plezier. Als een derde van het publiek dan nog eens in de voorstelling zelf betrokken wordt omdat de kist van Sjon te zwaar is, wordt het helemaal complex.

Misschien moet je die voorstellingen van het familietheater op TAZ gewoon samenvatten in kilo's of tonnen plezier. Iedereen moet helpen met Sjon, helpen ballonnen blazen, helpen sturen, helpen rijden, de kist moet mee op reis. Er is sinds gisteren een kleine grondverzakking op het Strandplein in Mariakerke. (SK)

TAZETTE

EDITIE # 04 MA 01/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, GASMETERLAAN 201, 9000 GENT

"I'll be seeing you"

Peter Van den Eede en Nele Bauwens in duet op zondagmiddag in Café Koer.

Mis Poes.

De boordmatroos heeft het gezegd en dus is het waar: er is nogal wat deining ontstaan rond het woord "polder". Of dat nu al dan niet een "Antwerpse" uitvinding zou zijn, doet niet ter zake. Vermoedelijk waren het de Nederlanders – ondernemend en spaarzaam als ze zijn – die het eerst een stuk land op water hebben teruggewonnen. Punt is dat er van een chauvinistische Antwerpenaar geen sprake is. Ik mag dan al breedvoerig zijn; ik ben vooral ook geboren in Oost-Vlaanderen. Dit gezegd zijnde: geen kwaad woord over de begeleiders van de Nomadentochten zelf. Ze zijn beleefd, maken zich doorgaans herkenbaar met een hoedje of een leuk vestje en slaan je verder gewillig met fijne weetjes om de oren. Zo valt er Trivial Pursuit-gewijs tijdens Havennomaden 1 te noteren dat de Duitsers maar liefst vier keer een Oostendse vuurtoren in gruzelementen geschoten hebben, dat het woord "vismijn" als een ware Ursula Andress (remember Dr. No.) uit de lokale dialectenzie is opgedoken en dat je met een duikerspak uit de tweede wereldoorlog ook bommen kan dreggen. Om de woorden van de gids van Stadsnomaden 1 te parafaseren: "Nomaden lopen van tent tot tent en van oase tot oase. Ondertussen bent u samen en weet: we reizen om te leren."

In de marge van deze wetenschapskwis die je er tijdens Nomaden gratis bij krijgt, dient wel opgemerkt dat het chauvinisme van de Oostendenaar de laatste jaren aan een stevige démarche bezig is. Overigens niet geheel ten onrechte. Tenslotte telt de voormalige Koningin der Badsteden en heden gewoon Stad aan Zee meer dan 60.000 inwoners met een meerderheid aan vrouwen, heeft Oostende met Theater aan Zee een gerenommeerd zomerfestival binnen de stadsmuren, wordt de visserij met Europees geld keurig overeind gehouden, kan je hier gratis fietsen ontlenen, staat er een loeiende ex-judocoach op de lokale geboortelijst en is er met een toekomstig voorzitter van de SP-a bovenaan de plaatselijke kieslijsten voldoende reden voor optimisme in de toekomst. Maar de waarheid heeft dus zijn rechten: ik ben niet uit Antwerpen. Ik kom uit Oost-Vlaanderen. Dat mijn uitspraak over het 'fenomeen polder' genoteerd kon worden, is uitsluitend te wijten aan dat ene beeld van polderdorp Doel dat heel de avond door mijn hoofd is blijven spoken vanaf het moment dat de bijzonder aimabele gids van Poldernomaden 1 aandacht vroeg voor het verschil tussen de woorden "polder" en "schorre". Doel. Waar die zangeres van Urban Tred in een caravan woont en waar Rubens ooit nog een vakantieopstapje had. Doel. Dat dorp dat weldra "ontpolderd" zal worden, dat verdoemde dorp dat weldra van de landkaart geschrapt wordt en dat met zoveel majesteit in beeld gebracht is in "Poes Poes Poes" door de centrale gast van dit festival; compagnie De Koe. De concrete aanleiding om aan Doel te denken, kwam echter door de voortreffelijke Victoriabaars Dirk Pauwels, coproducent van "Poes Poes Poes", die avond ook aanwezig tijdens Poldernomaden 1 en nooit om een grap verlegen. Overigens is ook Dirk Pauwels afkomstig uit Gent, net zoals de schrijver van het gewraakte artikel uit de TAZette van gisteren. Dit gezegd zijnde. De nieuwe vuurtoren van Oostende, opgetrokken in expo-jaar 1958, zendt drie lange lichtflitsen uit. In morsetaal staat dat voor "o"; inderdaad de "o" van Oostende. Denk er drie korte flitsen voor en nog eens drie korte flitsen na en Oostende schreeuwt zelfs over het water om herkenning. Mocht Doel eenzelfde vuurtoren staan hebben, dan had het misschien polderdorp kunnen blijven. Want zoals u weet: sinds de oprichting van Europa is er van Duitse agressie ten aanzien van vuurtorens niets meer vernomen. (RV)

TAZ TELEX

WAAR BLIJVEN DE DEEJAYS?

Volgens insiders heeft Café Koer in de late uurtjes last van een kleine volksafname. Oorzaak, zo beweert men, is de afwezigheid van een deejay. Wie zich geheel belangeloos wil aandienen om een setje te draaien, hij reppe zich naar Café Koer!

RECHT VAN ANTWOORD

In het stuk over de Poldernomaden in Editie 3 was sprake van een chauvinistische sinjoor. De heer in kwestie, die zichzelf in het artikel herkende, reageerde verbolgen. Begrijpelijk, want een rasechte Oost-Vlaming wordt niet graag versleten voor een Antwerpenaar.

STIJN VRANCKEN WINNAAR OOSTENDEGEDICHT

Poëzielaureaat Stijn Vrancken werd gisteren op TAZ Talk per applausmeter verkozen tot winnaar van de wedstrijd mooiste gedicht voor Oostende. Zijn gezongen coupletten hingen echter geen fraai beeld op van de stad. Gelukkig kon het publiek er hartelijk om lachen. Gefeliciteerd, Stijn!

10 nooit eerder gestelde vragen aan... PIETERJAN VERVONDEL

Naast het serieuze werk vissen wij curieuzeneuzen van de redactie graag naar de kleine en grote dingen in het leven van onze festivalmensen, confidenties die u natuurlijk op het puntje van uw stoel doen kruipen. Deze nacht op Café Koer stooten we op muziekcoördinator Pieterjan Vervondel, die met het charmantste Gentse accent het volgende antwoordde:

1. Ben je een goede masseur?

PJV: Ja. Dat heb ik geleerd bij Les Ballets C de la B, van Koen Augustijnen. Ik ben ook goed in het ontvangen van massages. Alleen mijn voeten, daar moeten ze afblijven. Een beetje zoals bij baby's. Mijn vriendin vindt mij alleszins een goede masseur.

2. Heb je je eerste drumstokjes nog?

PJV: Nee, shit. Nee. Ik heb er zeer veel, maar de eerste niet meer. Mijn eerste drumstel heb ik wel nog. Dat gebruik ik zelfs regelmatig.

3. Hoeveel beats kan je aan per minuut?

PJV: Oei, daar weet ik weinig van. Ik weet niet goed wat dat is, tellen. Ik kan wel vree rap. Momenteel leer ik dubbele basdrum, en daar zit nogal snelheid achter.

4. Met wie van je droommuzikanten zou je het liefst een CD opnemen?

PJV: Dat is een moeilijke vraag. Ik ben eigenlijk muziek beginnen maken door en met Stijn De Gezelle, waar ik altijd mee samenspeel. Wij zijn zeer goed op elkaar afgestemd. Ik weet niet wat het zou geven om met een andere muzikant de studio in te duiken. Maar er zijn wel producers waar ik soundgewijs graag mee zou werken. Gil Norton, bijvoorbeeld. Of Trent Resnor, van de Nine Inch Nails.

5. Wat is de vreemdste plek waar je ooit hebt gespeeld?

PJV: De toiletten van de Vooruit in Gent, tijdens 20something. Het publiek stond op de trappen, er passeerden voortdurend mensen die naar het WC gingen. En het applaus kwam van boven, we zagen het de mensen niet echt.

6. Ben je goed in boompjes opzetten?

PJV: Bedoel je dat letterlijk of figuurlijk? O, ik snap het al. Mijn vader heeft een boomkwekerij, 't is te zeggen, eigenlijk meer een plantenkwekerij. Hij is tuinarchitect van opleiding. Wat we doen is stekjes kopen en die verpotten tot een struik. In die wereld ben ik opgegroeid.

7. Wat is de gekste straatact die je kan bedenken voor de Langestraat om middernacht?

PJV: Mijn vinger laten afvallen? (lacht) Nee, ik heb ooit samen met Arend Pinnoy op straat in Brussel een improvisatie gedaan. Eerst dansten we, daarna begonnen we te vuurspuwen met flessen spa. We kregen zelfs geld van de omstaanders.

8. Stel: er ligt een nogal gesloten mossel op je bord. Een goede openingszin?

PJV: "Offen machen!"

9. Wat is het beste van alle goede doelen?

PJV: Doelen die zo dicht mogelijk in je omgeving liggen. Als je de miserie rondom je ziet, dingen die niet ok zijn, en je helpt niet, dan voel je je nog slechter.

10. Je wordt binnenkort vader. Wanneer begint zoon- of dochterlief muziek te maken?

PJV: Het is al begonnen. Als ik het hartje hoor, dan is het al begonnen.

Wij danken u voor dit gesprek.

EEN OPROEP TOT DEBAT

SUIKERZOETE OVERKILL

Ik ben in de war. Ik loop hier al een paar dagen rond op TAZ en mijn verwarring is met de dag groter geworden. Het begon bij de openingsvoorstelling *De wet van Engel* van De Koe. "We zijn bij het maken hiervan door menige crisis gegaan, maar altijd was er de gedachte aan u, het publiek, die er ons doortrok. We doen dit voor u. U bent fantastisch." Niet één keer zeiden ze het, ze bléven het herhalen. 'U bent ons alles, u verdient dit cadeau.' Ik word daar bang van.

En tegen de tijd dat ik dat zowat verwerkt had, kwam er een dag later alweer een slag bij die ene schlager van Noppes op de Koer: *Voor U*. Die titel was meteen de hele tekst van het nummer, eindeloos werd het er in alle toonaarden ingezeept: voor u, voor u. Wat voor mij? Wat is dat toch met de kunst van vandaag dat ze zichzelf zo weggeeft? Ik raak er niet uit. Dus toen weer een dag later Roel Swanenberg met de breedste smile koffie begon uit te delen in zijn *Animal Farm* in de Poldernomaden, brak finaal mijn weerstand. Alweer een cadeau er bovenop, ik barstte onder het gewicht. Ik heb prompt mijn ticket voor 313, *misschien wisten zij alles* afgebeeld, ook al is het nog zo'n heerlijk stuk. Ik kan niet meer.

Nu heb ik niets tegen een beetje vrijgevigheid of 'generositeit' in kunst, wel integendeel. Ik denk dat makers hiermee eindelijk een eigen antwoord gevonden hebben op de hele discussie van publieksparticipatie die Anciaux een paar jaar geleden als een bom in de sector dropte. 'De ascetische elite keert zich af van het volk', kraaide de minister, 'en dat moet veranderen'. De kunstenaars sribbelden wat tegen, maar maken nu met vrijgevige maaksels weer contact met het publiek. En dat is goed. Het geeft de mensen een extra reden om aan andere cultuur te gaan doen dan aan hun vierentwintig kanalen thuis.

Maar de zachte overkill van al die cadeaus hier op TAZ toont meteen ook de keerzijde van die medaille. Het wordt zo soft allemaal, zo door en door *tof*. Als dikke vrienden keren we terug van de voorstellingen en toasten we blij gemutst op zoveel vriendelijke generositeit. De voorstelling zelf, daar praten we niet meer over. Dat hoeft ook niet, want met een schone 'danku' voor al die cadeaus hebben we het belangrijkste wel gezegd. Dit vind ik verdacht. De kunst geeft met al haar cadeaus ook zichzelf weg. Meer zelfs: het is zelfontkenning geworden: allemaal voor u! De verzoeking van de samenleving die Anciaux ooit tegen de verzuring heeft gepropageerd, neigt hier naar besuikerde *feel good*.

Geef mij dan maar de genante scheldtirades van Gunter Lamoot op het podium van de Koer. Of beter nog: *De Gelukkige Prins* van Dries Beugels in Stadsnomaden 1. Eerst het publiek behagen met een goed sprookje, en dan op het eind als een donderslag bij heldere hemel alles afbreken. In het publiek met een spiegeletje rondgaan en zeggen: 'ge zijt schoon, de wereld is schoon, maak het kapot'. Je weet niet waar eerst kijken, want dit is het tegendeel van een cadeau. Dit heet een *confrontatie*. Die daagt je uit, zet je écht aan het denken. En dat was tot nog toe de enige keer op deze suikerzoete TAZ. (WH)

Bent u het eens met WH of vindt u zijn standpunt naast de kwestie? Wie zich geroepen voelt om de handschoen op te nemen, schrijf een kleine reactie of meld u op de redactie naast Café Koer! E-mail: dagkrant.taz@tartart.be

GUNTER'S COMEDY CORNER

Elke dag en exclusief in deze krant trakteert standup comedian Gunter Lamoot u op een sappig woordje.

"Hoe herken je een bos op vakantie?"

"In heel dat bos staat er maar één boom meer"

Theater Sion op het Strandplein in Mariakerke (30/07)